

[Ib Nørland.]

makkerskab? Og endnu mere af deltagelsen i oliemødet i USA i februar? Det kan jo ikke føre til andet end en frontdannelse af de storkapitalistiske olieforbrugere mod de olieproducerende udviklingslande. Olieforsyningerne kan kun sikres, hvis man indretter sig efter, at de nye lande ikke mere kan bindes efter de gamle imperialistiske metoder. De må behandles på lige fod, og fronten må rettes mod de oliemonopoler, som så længe har beriget sig på deres bekostning, og som i denne situation har organiseret det, man kaldte oliekrisen, som de har tjent på, og som folk har lidt under.

Der har været foregivet forargelse over, at olielandene kræver højere priser — som passende kunne opvejes gennem nedsættelse af monopolernes fortjeneste — men den samme forargelse har man ikke hørt, da EF for nylig satte landbrugspriserne op. Da greb regeringen til med begge hænder, og vi sad her i tinget med vemodige efterklange af ministrenes taler om bekæmpelse af prisstigningerne og inflationen. Det var da godt, at pristigninger af den art blev holdt uden for pristoppet.

Topmødet besluttede også i et hurtigere tempo at iværksætte den økonomisk-monetære union. Det er foreløbig blevet til, at francen flyder for sig selv. Jeg håber, økonomiministeren har overstået sine dybdepsykologiske betragtninger om, at dette skyldtes franskmændenes nervøse anlæg, og har forstået, at der er tale om et koldsindigt beregnet træk i magtkampen.

Nu er de ni blevet til fem i valutasamarbejdet under den tyske marks ledelse. Vi har fået 10 pct. i diskonto, hvilket jo passer til regeringens erklærede politik om omkostningssænkninger osv. som en knytnæve til en rød tud.

Hver gang en ny vanskelighed melder sig siger man: der er desværre ikke andet at gøre end at følge med. Men agter man at blive ved? Ligger det helt uden for regeringens horisont, at Danmark over for hele denne proces må væрге sig ved at genoptage

sin handlefrihed, eller vil man ende som EFs sidste standhaftige tinsoldat, om hvem digteren som bekendt skrev:

„Han holdt sig så stiv han kunne, og ingen skulle sige ham på, at han blinkede med øjnene.“

Det var dengang han sejlede ned ad rendestenen på et skib af papir.

Vi kan naturligvis ikke sørge over, at EF ikke får realiseret sine planer, men vi griber heller ikke af nogen letsindig glæde derved, fordi denne opløsningsproces også kalder på kræfter, som med andre midler vil binde flokken sammen. I den sammenhæng er det, man må se presset på at få EF gjort til en politisk og militær union. På det område er der jo som tidligere sagt skred i tingene. Det er på det område, den såkaldte dynamik giver sig mest udtryk.

Mens den daværende udenrigsminister endnu i sommer forsikrede om, at der ikke i EF kunne indføres nogen regel om, at det enkelte land først kunne tage stilling til udenrigspolitiske problemer, når man havde rådført sig med EF-brødrene, så blev en sådan regel knæsat på Rådsmødet i september med Københavnerreporten. I den blev også de tidligere forsikringer om, at EF ikke omfattede politisk samarbejde, droppet med en formel om, at det politiske arbejde nok var adskilt fra den kommunautære aktivitet — for at snakke EFsk — men at det politiske samarbejde føjede sig dertil med det formål at udvikle den europæiske enhedsproces.

I den sidste tid er der sat ekstra pres på. Nu råbes der på en Europaregering med fælles udenrigsminister og fælles militærpolitik og det er i særdeleshed den vesttyske regering og hr. Brandt, der maser på, men også andre. Vesttysklands overtagelse af formandskabet i EF blev ledsaget af yderligere erklæringer om, at der skulle mases på gennem den europæiske union.

Når hr. Arne Christiansen fejrer sådan noget til side som løsrevne citater, synes jeg, man burde sørge for, at dette ting og i det allermindste markedsudvalget var oriente-